

ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΣΑΚΟΥ

Το τηλέφωνο άρχισε να χτυπά στις 8.30 και συνέχισε να χτυπά κάμποση ώρα. Είχα ξαπλώσει, φορούσα τις ζεστές μου πυζάμες, βαριόμουνα να πάω στο άλλο δωμάτιο να το σηκώσω. Έκανε κρύο, έβρεχε, και καθώς είχα περάσει μια γρίπη έπρεπε νάμαι προσεκτικός. Το τηλέφωνο χτύπησε και την επομένη το πρωί, και πάλι στις 8.30.

-Τόξερα πως δεν θ' απαντούσες χθές, μου είπε μια φωνή βαρειά, πού τη γνώρισα αμέσως.

-Ακο, εσύ είσαι;

-Ναι, εγώ, ο Θανασάκος.

-Ελα, σε περιμένω.

Στις 9.00 ήταν κι όλας στο σπίτι μου. Και προτού καλοφιλιθούμε δήλωσε πως το ταξί θα περιμένει έξω ένα δεκάλεπτο. Ούτε λεπτό παραπάνω.

-Και πού θα πάμε;

-Μια βόλτα στο χωριό.

-Τι λές, θ' ανέβουμε στα βουνά τέτοιο καιρό...

Ήξερα καλά το χωριό του Θανασάκου. Ένα ξεροχώρι καταμεσής των αμπελιών. Ανατρίχιασα με τη σκέψη πως θα περνούσα τη μέρα μου στο καφενείο του χωριού, με τρεις τέσσερεις συνομήλικους.

Η αδυναμία του Θανασάκου όταν ερχόταν στο νησί ήταν η επίσκεψη στο χωριό που τον γέννησε, για να δει τον δεύτερο εξάδελφο του στο καφενείο και να του πει την καλημέρα. Τούφερνε πάντα κι ένα πακετάκι σαν δώρο.

Ο Θανασάκος με πήρε σχεδόν σηκωτό στο ταξί και με το «τράβα» ξεκινήσαμε. Η απόσταση δεν ήταν μεγάλη, τα είπαμε όμως στη διαδρομή. Έτσι έμαθα πως δεν πάνε καθόλου καλά τα πράγματα στο Λονδίνο και πως ο γιός του έκλεισε το εστιατόριο και γι' αυτό έκανε τόσο παράκαιρα το ταξίδι ο φίλος. Έμαθα επίσης πως κάτι δεν πάει καλά και με τα δυό εγγόνια του. Ούτε που ξέρει πού βρίσκονται, τι κάνουν. Χάλια μαύρα, δηλαδή.

-Δηλαδή μαύρα, κατάμαυρα τα νέα σου.

Δεν απάντησε αμέσως ο Θανασάκος. Σε λίγο όμως είπε εύθυμα.

-Δεν παραπονιέμαι, φίλε μου, μια χαρά είμαι.

Ήξερα καλά τον χαρακτήρα του κοσμογυρισμένου φίλου μου. Ποτέ δεν τον είχα δει τσαλακωμένο. Κι όταν ακόμα μιλούσε για τις αποτυχίες του κατέληγε «μη φοβάσαι, είμαι μια χαρά». Η εικόνα που εξέπεμπε ήταν σφριγηλή, το χιούμορ του πάντα ζωντανό, από τα παιδικά μας ακόμη χρόνια, τότε που